

pia się w ludność od najpierwszych lat młodości. W powitanie księcia wzięły udział wszystkie warstwy, witało go wojsko i ludność cywilna, młodzież wyższych zakładów naukowych urządziła na jego cześć wspaniałą korowód z lampionami, dziewice z arystokracji zaś wzięły udział w obchodzie religijnym, na podziękowanie za szczęśliwy powrót przyszłego władcy, urządzonym w kaplicy, poświęconej pamięci cesarza Meiji, twórcy nowoczesnej Japonii, a dziadka księcia Hirohito. Odbłyły się tutaj mistyczne tańce wśród śpiewów i muzyki.

Nowoczesna Japonia zajmuje coraz bardziej uwagę całego świata, a na Wschodzie objęła zupełnie tę samą rolę, jaką Niemcy starali się odegrać na Zachodzie. Postępowe reformy w Japonii wzorowane są na sposób niemiecki, armia japońska nowoczesna miała Niemców za swych instruktorów.

„Japonia, której ludność wzrasta z niesłychaną szybkością, tak, że wprost dusi się na terytorium swych rodzinnych wysp, musi mieć pole do ekspansji” — zdanie to słyszy się i czyta tak często, iż stało się ono jednym z najbardziej utartych komunałów obecnej mowy politycznej. Przeciw temu twierdzeniu występuje jeden ze znanych polityków angielskich, Lennox Simpson, doradca rządu chińskiego, uważany za autorytet w sprawach Dalekiego Wschodu. *Times* podają treść dokumentu, ogłoszonego publicznie w Ameryce przez Simpsona, który pisze, iż muszą przejść najmniej jeszcze dwie generacje, aby przeludnienie przybrało w Azji Wschodniej znaczenie politycznej doniosłości. „Gdyby — pisze on dalej — ziemie rządowe na wyspie Hondo stały się dostępne dla prywatnej własności, i gdyby wyspa Hokaido została należycie wykorzystana, to Japonia pomieściłaby z łatwością jeszcze z trzydzieści milionów mieszkańców. Mandżuria, której obszar równa się obszarom Francji i Niemiec wziętych razem, jest miejscem dla wielu milionów mieszkańców. Ludność może jeszcze przez dwadzieścia lat wzrastać z niepomiarłą szybkością w tych okolicach, a mimo to nie będzie jej za dużo”.

Simpson dodaje, iż niema obawy, aby Japończycy wchłonęli Chińczyków. Przeciwnie. Na podstawie praw etnicznych bowiem, zawsze rasa ludzi o wyższej budowie ciała wchłania rasę o słabszej konstrukcji.

Teoria Simpsona będzie prawdopodobnie przedyskutowana na konferencji waszyngtońskiej, chociaż zagalenie migracji nie wchodził w program jej obrad. Ameryka, Australia i Kanada, występując przeciw migracji żółtej, dowodzą, że migracja ta jest groźną nie tylko pod względem handlowo-gospodarczym, lecz przede wszystkim z tego powodu, że zmieszanie rasy żółtej z białą, dało — jak dotąd — bardzo ujemne wyniki. I na wyspie Haiti powstał

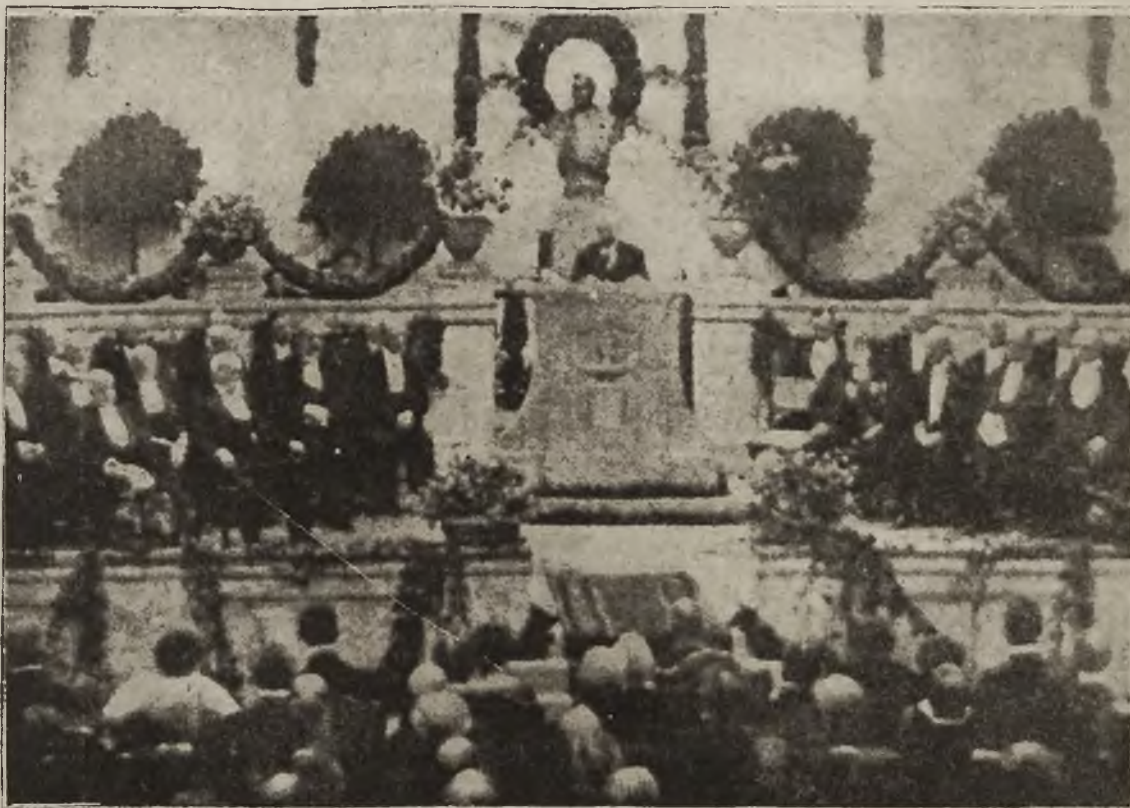
typ człowieka, który nie jest ani żółtym, ani białym, a przedewszystkiem nie jest pięknym.

Wręczenie nagród z fundacyi Nobla.

Przemysłowiec skandynawski, Nobel, wystawił sobie sam pomnik trwalszy od spiżu i granitu, przekazując nazwisko jego wdzięcznej potomności. Przekazał on mianowicie swój kolosalny ma-

z pokaźnej sumy w gotówce, mogącej zapewnić bez troskie pędzenie dalszego żywota, dyplomu honorowego i złotego medalu, wybitego na cześć laureata.

W jednym z poprzednich numerów naszego pisma donieśliśmy już, że tegoroczną nagrodę Nobla z działy literatury przyznano sędziwemu francuskiemu pisarzowi, Anatolowi France. Uroczyste jej wręczenie odbyło się w Sztokholmie w pierwszej połowie bieżącego miesiąca. Drugim nagrodzonym był dziwnym zbiegiem okoliczności Niemiec, znany fi-

Wręczenie nagród z fundacyi Nobla: Uroczysty akt wręczenia nagród Anatolowi France i prof. Nernstowi w Sztokholmie.

żytek, zarobiony przeważnie na wyrobie dynamitu, na utworzenie fundacyi wieczystej, z której corocznie rozdziela się pewną ilość nagród między najwybitniejszych pracowników w poszczególnych działach nauki, a także na polu działalności filantropijnej, ku czemu służy tak zwana, nagroda pokojowa, nadawana osobom, które przyczyniły się w szczególniejszy sposób do utrwalenia pokoju światowego. Fundacja ta jest międzynarodową, prawo ubiegania się o nagrody mają uczeni i działacze społeczni całego świata. Każda nagroda składa się

z języka i chemik, profesor Nernst, laureat z działy fizyki. Obok siebie stanęli w miłej zgodzie przedstawiciele dwu najbardziej wrogo wobec siebie usposobionych narodów, aby udowodnić, że nauka i sztuka nie zna waśni politycznych ani narodowościowych. Na fakt ten zwróciły baczną uwagę pisma zagraniczne, w szczególności zaś francuskie, nważając go za dobry prognostyk w sprawie pogodzenia się dwu powaśnionych sąsiadów.

Aktu uroczystego wręczenia nagród obu laureatom dokonał król szwedzki w obecności członków

Uroczyste poświęcenie Flauberta: 1) Artysta rzeźbiarz, Escoffier, przy modelowaniu popiersia Flauberta według oryginału Clésingera dla pomnika autora w Ogrodzie Luksemburskim. 2) Pomnik Gustawa Flauberta w Ogrodzie Luksemburskim, odsłonięty uroczystie w dniu 12 grudnia br. jako w setną rocznicę urodzin znakomitego pisarza.